

10 — Stari znanac, nezvan gost

Molba starešine hrama zvuči tako iskreno, a njegovi se saveti čine toliko mudri da na tren pomislim kako čovek i ne može drugačije postupiti, ne ako ima trun zdrave pameti, što je taman dovoljno za ratnika najamnika kakav sam ja.

Kod mene, međutim, ima i preko truna. Brzo iza slatkih reči razaznam podle namere srca.

„U zlo doba živimo, sine moj!“

Zlo doba, da! Zlo je bilo i pre no što sam se rodio, a živi ne pamte da je kad bilo bolje. Niko, pa čak ni starešina, iako je tako suv, vazda bolešljiv i poguren, imao neočekivano dug vek.

„Moramo se prokletom demonu pokloniti... “

Kao da se on čemu drugom klanjao! Priča se da je u mladosti kušao sve plodove drveta poznanja, zapravo ono što je od njih ostalo u ovoj pustolini, te da žedan veće moći, praktikuje crne veštine. Izgleda bez značajnijeg uspeha.

„... ponizno moliti za pomoć.“

Svaka mu je reč nova zamka. Osećam to po naletima mučnine i jezi koju budi starešinin glas. Utroba mi se grči, ali sam u duši spokojan. Znam da ću sve zamke izbeći, preživeti i verovatno nadživeti svog nalogodavca.

„Mogu se ja poniziti koliko hoćeš“, kažem. „To nam neće pomoći. Šumska majka ne trpi muškarce. Pogotovo ne ratnike. Misli da smo mi ovako unakazili svet.“

„Tebe je otrpela.“

„Bio sam još dečak, nosio sam drveni mač. Sve znaš, ispovedio sam toliko puta... “

Mač mi je otela, pobola ga u zemlju i na moje ga oči preobrazila u živu mladicu. To nisam rekao. Nikad nikome.

„Nije ti tražila krv. Ni kraj ti nije prorekla.“

Zaista nije. Ali mi je rekla kako *neću* skončati. Umesto da mi kao odraslom uzme kap krvi za otkup, pa da iz te kapi izgata smrt, zaklela me je da pamtim naš susret i tražila da desnim dlanom dodirnem

novoizniklu mladicu. Poslušao sam, a ona je obećala da na svetu neće biti oružja koje bi mi moglo nauditi. Čutao sam i o tome.

Starešina hrama mi, onako podozriv, nikad nije poverovao. A među ljudima se širila legenda o nepovredivom i nepobedivom ratniku. Korisno za moj poziv, mada suštinski nepošteno. Slutim da Šumska majka nije imala na umu da ću kao najamnik koristiti njen dar.

Razlog više da joj ne izlazim na oči.

„Ako mi se sad napije krvi i za prošli put?“

„A ti nemoj ići! Pusti da se uzajamno proždiremo i pijemo krv jedni drugima. Još to je ostalo i tako će biti ako nam ne dozvoli da se naselimo u šumama i obrađujemo njenu zemlju.“

Starešina me zlobno posmatra, na usnama mu igra osmeh. Klopka se zatvara, a ja sam u njoj.

„Ne moraš sam u šumu. Ovde je devojka koja se ne plaši da izađe pred Šumsku majku. Vodi je sa sobom. Možda prisustvo ženskog bića odobrovolji demonku.“

Dakle, devojka! Starešinine oči i uši u dubokoj šumi. Obezbeđenje da ću dato mi poslanstvo izvršiti, a ne uteći čim zamaknem dovoljno da niko ne posumnja kud sam otišao. Svedok pred kojim će se obznani šta je moja smrt. Možda starešina to i želi: da čuje kako mi se može doakati. Šumska majka će mu dati oružje. Pod uslovom da preživim viđenje sa njom.

Mogao bih, doduše, tu njegovu devojku zatući, ali bi to bio kraj životu među ljudima.

Lagano bih umirao u kamenoj pustinji, bez hrane i vode, sam pod neprijateljskim nebom. Jedino zeleno, za čoveka gostoljubivo mesto, meni je zatvoreno, a bez devojke mi nema nazad. Ko bi poverovao da u šumi nije pošteđena ona nego ja?

*

Hodamo jedno uz drugo satima, a nismo razmenili ni reč. Moja me pratilja čak i ne gleda. Sva je uvijena u dronjavi ogrtač iz kog ne

pomalja nos. Na pitanja mi odgovara pomeranjem kapuljače i to tako da nisam siguran da li klima ili odmahuje glavom.

Naš put je usijana pustoš, gazimo go kamen, a nad glavama nam puca bleštavo belo nebo. Odeća joj je na mestu, upravo kao i ćutanje. Valja štedeti snagu, mada bih voleo da je druželjubivija. Zver u klop-ci makar može da proždere mamac zahvaljujući kom je uhvaćena.

Sinoć, kad mi je starešina hrama predstavio, nisam je čestitio pogledao. Valjda bih primetio da je lepotica. Ili da je suviše ružna. Biće da je, kao većina, privlačna samo zato što je mlada.

Negde na polovini puta uspelo mi je da virnem pod kapuljaču. Video sam joj delić obraza, fino istaknute jagodice, lepe usne i vrat. Blago meni, mislim, mada znam da je, iz tog ugla gledano, posebno ako ste nasamo u pustinji, svaka žena savršena.

Sve do prilaza području Šumske majke kolebao sam se između želje da joj smaknem ogrtač i da, pošto su mi dani svejedno odbrojani, uzmem od života ono što još može da mi da i jednako jake, mada ne tako muške niti junačke potrebe da se borim za opstanak.

Možda ova devojčica nije potpuno odana starešini? Ko kaže da je neću pridobiti?

Žene vole da gospodare, a najsrećnije su kad im se sami pokorimo. U tome su sve poput Šumske majke. Njoj sam se kao dete nagon-ski prepustio, a sad uviđam da mi je spas, ako ga uopšte ima, u ruci ove male. Poveriću joj svoju tajnu, koja će ionako biti otkrivena. Nemam šta da izgubim.

Na ulazu u šumu počeh svoju priču, ali umesto da sluša, devojka mi okrenu leđa i reče da idem kud želim.

„Ja ti neću smetati. Nisam znala kako do šume, hvala što si me doveo. Hvala ti i zbogom, ovde se rastajemo! „

„Doveo sam te, a moram te i vratiti.“

„Neću nazad! Dosta mi je života koji nije život, već samo produžena agonija. Želim da umrem, a Šumska majka će mi pomoći da pronađem svoju smrt.“

„A ne, to neće moći!“

Pre no što je uspela da uzmakne, uhvatio sam je za kapuljaču. Trošna tkanina se podera i ja videh da je lepa, mada ne prosto lepa.

Ni sad ne umem da kažem kakva je bila, ali sam siguran da sam je poznao. To je bila ona koju sam oduvek voleo i ne znajući da je volim. Nju sam uvek i u svakoj tražio i ne znajući šta tražim. A sada, pošto sam je pronašao, nisam mogao dozvoliti da umre, ma koliko želela smrt.

Pašću na kolena pred Šumskom majkom, mislio sam, moliću i izmoliti oproštaj! Tražiću da je poštedi. Možda se već sažalila, možda mi je sve zaboravila? Na njenoj smo zemlji a ona se još nije pojavila.

Tek što to pomislih, vazduh posta taman i prohladan, kao da čeka žestoku silinu oluje. Lišće preteći zašušta, a golema stabala se poviše kao travke na vertu. Iz sasvim crnog, najgušćeg dela šume išeta mala prilika, koja je pri svakom novom koraku postajala sve veća i strašnija. Neka čudna, meni potpuno nepoznata ptica, prhnu ka nama kao da joj utire put.

„Gle, ko je ovde!“, reče Šumska majka. „Stari znanac, nezvan gost!“

Njen glas je bio oštar i prodoran, bez imalo topline. Na tren me prikova u mestu, ali se brzo povratih i zakukah da pusti devojkju, makar uzela svu moju krv.

„Ne uzimam ja krvi ni boljima od tebe. Nisam vampirica. Kap iz koje se vidi smrt je priča za decu i sve koji više vole da se plaše nego da veruju. A ti, ti...

Šumska majka se gromko nasmeja i namignu mi.

„Ti ćeš umreti od slomljenog srca... Pusti devojkju da priđe, hoću da razgovaram sa njom.“